ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

Copyright Information

This eBook file was generated by MobiPocket Publisher Personal Edition.
This eBook file is for personal use only and cannot be sold.
To generate eBooks to be sold or for corporate or public usage, please purchase the commercial version at : http://www.mobipocket.com

Otázka víry

Jiří X. Brossmann

www.palmknihy.cz
knihy do vaší dlaně

Otázka víry

J. X. Brossmann

Zveřejněno se souhlasem internetového magazínu Amberzine
http://amber.zine.cz

"Musíte mi pomoct," řekl jsem.
Doktor na mě pohlédl.
"Nevypadáte jako někdo, kdo potřebuje psychiatra," řekl. Pohodlně se opřel v křesle a sepnul ruce.
Asi se mu nestávalo každý den aby k němu chodil o pomoc žadonit někdo se sebevědomým výrazem, uhrančivýma černýma očima a oblekem za třicet tisíc.
"Právě proto potřebuji pomoc." Sáhl jsem do kapsy saka. "Tohle je můj pas," podával jsem jej doktorovi. "Dělali mi ho před půl rokem."
Doktor hmátl po knížečce a nalistoval stránku s fotografií. Chvíli na ni hleděl. Pak se podíval na mě a zpět na fotku. Odkašlal si.
"Ano," řekl chraplavě. "Myslím, že opravdu potřebujete mou pomoc."
Čekal jsem to. Kdyby mně, někdo s podobnou vizáží jakou jsem tehdy měl, ukázal fotografii tuctového chlapíka, na kterém je vidět minimálně deset kilo nadváhy, také bych mu nevěřil.
"Nechcete si lehnout?" ukázal k pohovce v rohu místnosti.
Pokrčil jsem rameny a svlékl sako.

* * *

"Mé problémy začaly před třemi, ne čtyřmi měsíci." Chvíli jsem o tom přemýšlel. "Vlastně ještě o něco dřív.
Pracoval jsem ve firmě obchodující s elektronikou. Tehdy jsem měl funkci bezvýznamného referenta.

Myslím, že si mě tam drželi jen proto, že jsem byl ochoten vyřizovat reklamace.
Přesto jsem tam měl spoustu přátel. Jednou za čas jsme se dohodli a udělali něco jako večírek. Kolegové, kolegyně, nějaký ten alkohol a trochu marihuany. Víte jak takové večírky končí.
Pak jsem dostal lepší nabídku v jiné firmě a podal výpověď. Přátelé se dohodli, že mi udělají na rozloučenou oslavu, na kterou se bude vzpomínat roky. Přípravy trvaly asi čtrnáct dní. Byl jsem napjatý co připravili - už několikrát jsem si totiž stěžoval, že všechno co děláme už tu bylo a že mě to pomalu přestává bavit.
Když tedy nastal den, kdy se měla oslava konat, přijely pro mě kolem deváté večerní dvě kolegyně. Ještě než jsme nasedli do auta trvaly na tom, že musím mít zavázané oči, jinak to prý nebude ono. Jeli jsme asi dvacet minut. Když jsme konečně zastavili, pomohly mi dámy z auta a odvedly mě do nějaké místnosti. Slyšel jsem praskání ohňů, které se rozléhalo, jako bychom byli ve velkém sále. Chvíli bylo, až na hukot ohně, ticho. Pak mi sundali z očí šátek. Zůstal jsem jako opařený.
Byli jsme v nějaké staré tovární hale. Na betonové podlaze byl nakreslen velký pentagram, doplněný několika obrácenými kříži. V každém cípu obrazce stál plechový sud, ze kterého šlehaly snad dvoumetrové plameny. Ze stropu, který ani při tomto osvětlení nebylo vidět, visely na dlouhých tenkých šňůrách zvířecí lebky.
Kolegyně, které ze sebe shodily civilní oblečení, na sobě měly něco, co vypadalo jako miniaturní dvoudílné plavky z kůže. Svlékly mě a celého potřely nějakou vonnou mastí. Pak mi daly plátěnou bederní roušku a jedna z nich zatleskala.
Ze stínu vyšlo ponuré procesí. Pět mužů v černých kutnách, kápě přes obličej, ozdobených obrácenými pentagramy a kříži. Vedle každého z nich šla jedna žena oblečená do stejného úboru jako ty dvě vedle mě.
Byl jsem odveden do středu pentagramu. Muži se rozestoupili vedle planoucích ohňů a shodili kápě. Když roztáhli ruce a zaklonili hlavy, ozvalo se zadunění bubnů. Cítil jsem, jak mi někdo strčil pod jazyk malou tabletku. Rychle se rozpouštěla; rytmus bubnů se zvolna stupňoval.
Zavřel jsem na okamžik oči a celým tělem vnímal to hluboké dunění. Začínal jsem být vzrušený. Otevřel jsem oči, ale místo v tovární hale jsem byl v kamené kobce. Vlhké balvany ve stěnách prorůstal mech. Viděl jsem kapičky vlhkosti, které ve světle ohně zářily jako diamanty. Zamrkal jsem, a opět uviděl halu. Muži začali polohlasně odříkat nějakou modlidbu. Bylo to v latině. Cítil jsem jak se mi pomalu kalí vědomí. Hluk bubnů se slil do temného hučení. Realita i drogová vize mi splývaly. Zavřel jsem oči a začal se pohupovat v rytmu bubnů a těch tichých slov.
Když jsem znovu prohlédl, byl jsem opět ve sklepení.
Najednou jsem se odpoutal od pentagramu a skrz kamený strop se vznesl vzhůru. Z výšky jsem sledoval krajinu pod sebou. Byl to zvláštní pohled. Hrůzný i krásný zároveň. Připomínalo to Boschovy obrazy. V obrovských kotlích s vřící vodou se zmítala těla hříšníků. Rudé postavy se zářivýma žlutýma očima a dlouhými jazyky znásilňovaly ženy; malé děti s ústy plnými krve přibíjely na kříž seschlého starce. Hleděl jsem na tu hrůzu a přál si být pryč.
Stačilo tu myšlenku zformulovat a scenérie se změnila. Pode mnou teď bylo cosi, co nejvíc ze všeho připomínalo rajskou zahradu. Snesl jsem se mezi obrovské stromy, ve kterých zpívaly stovky ptáků. Přesto to neznělo jako jekot, spíš jako synfonie. Sotva jsem se dotkl země, obklopil mě zástup krásných nahých žen. Objevily se jakoby odnikud. Hladily mě a laskaly, líbaly a dráždily i na těch nejimtimějších místech. Zavřel jsem oči a cítil slast jako ještě nikdy předtím. Otřásal jsem se pod přívaly rozkoše, které trvaly neuvěřitelně dlouho. Když jsem se blížil vrcholu otevřel jsem oči. Místo žen mě obkolopovali nejvýše patnáctiletí chlapci. Zděšeně jsem vykřikl a vize se okamžitě změnila.
Ruce jsem měl spoutané a přivázané k pranýři, má záda byla v jednom ohni. Uslyšel jsem zasvištění a dopadl na mě karabáč. Bolestí jsem nemohl popadnout dech. Přesto jsem byl vzrušený. Na další ránu jsem toužebně čekal. Když přišla, kousnul jsem se do rtu. Toužil jsem po další, chtěl jsem, aby mě můj mučitel znovu udeřil, ale nic se nedělo. Pak jsem zaslechl zvuk nadouvajících se kovářských měchů. Tvář mi zalila oranžová záře a pokožka se stáhla strašným žárem. Propadl jsem se do temnoty.
Když jsem opět prohlédl, visely ve vzduchu přede mnou dvě tváře. Jedna byla snědá, s černými vlasy. Oči v sobě ukrývaly tajemný žár. Druhý obličej byl andělsky bíly, bezpohlavní. Kadeře plavých vlasů se

kroutily do prstýnků a nespořádaně zakrývaly ušlechtilé čelo. Tam kde byly rysy první tváře smyslné, tam se druhá vyznačovala prostotou. Obě však byly krásné. Každá jinak, ale krásné.
>>Vše co jsi viděl a ještě mnohem víc,<< řekla tmavá hlava. >>Stačí když zvolíš mě.<<
Bledé rty druhého obličeje byly sevřené.
"Ty mi nenabízíš nic?" zeptal jsem se.
>>Vše co ti mohu nabídnout už máš,<< pronesla ta dokonalá ústa. >>Je to tvá volba.<<
Z tmavého obličeje vystoupily zažloutlé tesáky. >>Nezdržuj se s ním. Nemá co by ti dal. Pojď, přidej se ke mně.<<
Na několik okamžiků jsem zaváhal. Bylo to rozhodnutí mezi světlem a tmou. Jenže jak poznat co je světlo, když neznám tmu? Co když, ale z temnot už nikdy nenajdu cestu ven? Pak jsem si uvedomil, že to vše je jen vize vyvolaná drogou. Že až procitnu, bude jedno jakou volbu jsem udělal.
Přistoupil jsem k tmavé hlavě a vášnivě ji políbil. Naše jazyky se setkaly, cítil jsem jak ze mě vysává život. Pak mnou projela strašná bolest. Jazyk jsem měl v půli ukousnutý."

* * *

Doktor mi podal sklenici a při pití mě zkoumavě sledoval.
"Probral jsem se opět uvnitř pentagramu. Klečel jsem na kolenou a někdo mi pomáhal vstát. Dostal jsem dvojitou dávku vodky a cigaretu marihuany." Usmál jsem se. "Byl to opravdu ten nejdivočejší večírek jaký jsme kdy pořádali." Odmlčel jsem se.
Doktor se díval do svých poznámek.
"Tipuji, že jste dostal něco jako LSD," řekl.
Přikývl jsem.
"Hm. A co bylo dál? Jak se vám stala ta... věc s obličejem?"
"Od té doby se mi špatně spí. Nastoupil jsem do nového zaměstnání, takže jsem to zpočátku připisoval stresu ze změny, ale nepřestává to. Začal jsem také strašně hubnout. Během dvou týdnů jsem bez jakéhokoliv důvodu shodil sedmnáct kilo. Cpal jsem se jako šílený, ale bylo to jedno. Váha mi pořád klesala. Nakonec se to zastavilo a od té doby vážím pořád stejně. Také jsem začal měnit zvyky. Najednou mi přišlo holení celé tváře jako hrozně hloupý nápad a nechal jsem si narůst tyhle vousy," přejel jsem si rukou po bradě. "Několikrát jsem si to chtěl oholit, ale nedokážu to. Prostě najednou stojím před zrcadlem, jsem namydlený, v ruce holící strojek a přemýšlím, co jsem chtěl vlasně udělat. Nejhorší ovšem je, že teď chodím spát mnohem později a vstávám mnohem dříve. Probudím se a už nejsem schopen usnout. Dříve jsem měl potěšení ze dne stráveného v posteli, ale teď? Přesto všechno jsem mnohem čilejší než dřív.
Další změny přišly v zaměstnání. Za těch pár měsíců jsem postupoval nahoru raketovou rychlostí. Nemyslím si, že bych měl nějaké zvláštní zásluhy, nebo schopnosti, ale přesto jsem neustále povyšován. Teď jsem ve funkci výkoného prezidenta. Nastoupil jsem jako bezvýznamná kancelářská krysa."
Doktor pokýval hlavou. Všiml jsem si, že se dívá na mou originální a neuvěřitelně drahou kravatu.
"Obličej se mi začal měnit před třemi týdny. Jde to pomalu, takže jsem si toho zpočátku nevšiml, ale viděl jste sám. Ještě mi zbývá něco z původních rysů, ale barvu očí už mám jinou. Je otázka času, než se změním docela," pokrčil jsem rameny a zůstal mlčet.
Doktor si poklepával koncem tužky na rty.
"Co z toho všeho vyvozujete?" zeptal se nakonec.
Bál jsem se té otázky. Věděl jsem že příjde a že na ni budu muset odpovědět, ale přesto jsem se bál. Po zádech mi přeběhl mráz.
"Doktore, já -"
Celou tu dobu jsem to nemohl říct. Věděl jsem co se semnou děje, ale nedokázal jsem si to přiznat. Stále jsem doufal, že psychiatr najde nějaký jiný důvod pro to co se děje. Teď jsem ale viděl, že to byla jen planá naděje.
"- já -"
Musel jsem to říct, protože teď už nemělo smysl to zapírat.
"- já jsem posedlý ďáblem, doktore."

* * *

Jak jsem čekal, začal se psychiatr ohánět Freudem, vše bagatelizoval prohlášeními ve smyslu "za vším je sex" a vysvětlil mi, koho z rodiny jsem chtěl pomilovat. Nakonec mi předepsal prášky pro uklidnění a řekl, abych se dostavil na další sezení.
Vyšel jsem ven. Domů jsem šel pěšky, potřeboval jsem přemýšlet. Co se mnou bude dál? honilo se mi hlavou. Měním vzhled, postupuji na významné posty. Kde se zastavím?
Minul jsem žebráka zabaleného před chladným dubnovým větrem do vypelichaného kožichu. Do misky, která stála před ním jsem hodil předpis na léky.
"Jaké se mnou máš úmysly?" zeptal jsem sám sebe.
>>Uvidíš,<< ozvalo se mi v hlavě. Zůstal jsem jako přimrazený. Byl to hluboký melodický hlas. Hlas, který mě před časem lákal, abych se vydal jeho cestou. Zhluboka jsem dýchal a snažil se potlačit třas, který mi stoupal od nohou. Nakonec jsem se neudržel a rozběhl se.

* * *

Probudil jsem se v okamžiku, kdy jsem ve snu pohlédl do zrcadla. Viděl jsem tu tvář. Snědou tvář s ostrými rysy a bradkou. Svou tvář.
Svítící ručičky budíku ukazovaly téměř hodinu po půlnoci. Vydechl jsem a znovu se položil na postel. Za poslední dva měsíce jsem se stěhoval třikrát. Pokaždé do luxusnějšího a dražšího bytu. Velká francouzská okna propouštěla do místnosti něco měsíčního svitu. Větve stromů před oknem, vytvářely na stěnách bizarní obrazce. Zavřel jsem oči.
>>Vstávej.<<
Prudce jsem se posadil. Očima jsem těkal kolem sebe. Venku zafoukal vítr a stíny na stěně se pohnuly. Zformovaly se do hrůzné tváře, která se na mě ďábelsky smála. Trvalo to jen okamžik, ale okamžitě mě polil ledový pot. Zalapal jsem po dechu. Poryv ustal a stíny se opět uklidnily. Přesto se mi zdálo, že na okraji mého zorného pole se něco hýbe. Něco malého a odporného.
"Je tu někdo?" zašeptal jsem přiškrceným hlasem.
>>Nevysedávej a vstaň,<< ozvalo se znovu v mé hlavě. >>Noc není nekonečná.<<
Seděl jsem s vytřeštěnýma očima.
"To ne," řekl jsem tiše. "Proboha to ne."
>>Oblékni se.<<
Vstal jsem a rozhlížel se kolem sebe. Znovu ten pohyb v koutku oka. Vzal jsem nůž na dopisy, který ležel na nočním stolku.
"Kdo jsi?" Tím nožem bych nic nezmohl, ale dodával mi alespoň chabý pocit jistoty.
Bylo ticho. "Ukaž se mi," pronesl jsem hlasitěji.
>>Oblékni se,<< opakoval neznámý, ignorujíc mé výzvy.
Začal jsem chodit po pokoji. Až po chvíli mi došlo, že jsem si na postel přinesl oblečení. Zůstal jsem nad tou hromádkou šatstva stát. Byl jsem zoufalý.
>>Oblékni se,<< vyzval mě znovu hlas.
Natáhl jsem si kalhoty. Říkal jsem si, že není důvod, proč bych si měl obléct košili. Jediné co chci je lehnout si a spát, přesvědčoval jsem sám sebe, ale na druhou stranu jsem byl zvědavý, co se bude dít. S myšlenkou, že jen zjistím, co má ten neznámý hlas v úmyslu jsem rychle dokončil oblékání a vyšel před dům.
Šel jsem nočním městem. Čtvrť, ve které jsem bydlel byla dostatečně vzdálená od středu města, takže mě projíždějící automobily míjely jen zřídka. Zdálo se mi, že se jen tak toulám, ale po nějaké době jsem si všiml, že podvědomě směřuji k jednomu určitému cíli.

* * *

Ulice byla téměř prázdná. Neón osvětloval dešťovou vodou mokrý asfalt. Krátká bouřka, která se nad městem přehnala, byla provázena několika blesky. Při jednom z nich jsem zahlédl shrbený stín. Trvalo to jen okamžik, ale zdálo se mi, že v místě, kde mělo to stínové stvoření hlavu, cosi svítilo.
Teď jsem stál ve špinavé uličce, která byla, až na čtyři prostitutky, prázdná. Stály před noční hernou, ze které se ozývalo osamocené vyhrávání automatu.
>>Vyber si,<< přikázal hlas.
Rozhodl jsem se, že už jsem toho viděl dost.

"Ne," řekl jsem pevně. "Ne, dokud mi neřekneš kdo jsi."
Chvíli se nic nedělo. Hlas zřejmě zvažoval své možnosti.
>>Kdo si myslíš, že jsem?<< uslyšel jsem místo odpovědi.
"Satan?" otázal jsem se nejistě.
Ozvalo se hrubé zasmání, nehodící se k tomu příjemnému hlubokému hlasu.
>>Až k tobě promluví Pán, poznáš to,<< řekl skuhravě. >>Zatím si musíš vybrat,<< hlas opět získal svou původní měkkost.
Vzpomněl jsem si na sliby, které mi dávala tvář. Co se může stát? Mám přece vše pod kontrolou, uklidňoval jsem se.
A tak jsem si vybral.

* * *

Předstírané vzdechy se podchodem rozléhaly s ohlušující hlasitostí. Je to jedna ze zvláštních vlastností tmy. Jako by zesilovala zvuky. Nebo jen v noci méně spoléháme na zrak a více vnímáme jinými smysly? Mé smysly byly rozhodně napjaté k prasknutí.
Došel jsem si pro dívku, která vypadala nejméně opotřebovaná a se stejným pocitem neurčitosti jako předtím, jsem ji vedl pryč. Zašli jsme do průchodu v jedné z bočních uliček. Rozepjal jsem si kalhoty a drsně na prostitutku zaútočil. To noční dobrodružství mě vzrušilo a byl jsem zvědav, jaké překvapení na mě v jeho závěru čeká. Dnes bych se bez něj klidně obešel.
Bez ohledu na to, jak znuděně zněly vzdechy té dívky, jsem cítil, že se blíží mé vyvrcholení. Svaly se mi napjaly a -
Projel mnou strašlivý pocit, který přehlušil příliv vejmů z podbřišku. Jakoby někdo odtrhl mou duši ode mne samého a poručil mým rukám, aby se vrhly ke krku té ubožačky. Ani jsem tomu nevzdoroval, jen jsem zhrozeně sledoval jak se mé prsty boří do jejího vychrtlého krku a trhají jej na kusy. Najednou jsem měl obličej celý od krve. Přitiskl jsem rty k ráně, ze které stříkala krev a sál. Uši zachytily utichající zachroptění a tělem, které se mnou bylo stále spojeno projela křeč.
Vyvrcholení přišlo jako výbuch bomby.
Zazmítal jsem sebou. V ústech mi zůstala sladká pachuť krve, mezi zuby jsem držel kus masa, které jsem vytrhnul z dívčina hrdla. Myšlenka, že jsem někdo jiný, byla teď překryta pocitem, jaký jsem v životě nepoznal. Byl to absolutní vrchol. Výš jsem se už dostat nemohl. Cítil jsem euforii. Polkl jsem zbytky krve a vytrženého masa; v žaludku jsem měl příjemné teplo. Ústa se mi mimovolně roztáhla do širokého úsměvu. Pak jsem se hlasitě rozesmál.

* * *

Nejhorší stopy krve jsem ze sebe smyl v kaluži a pomalu jsem se vydal k domovu. Pocit blaženosti mě opouštěl a začínal jsem si uvědomovat co jsem udělal. Jsem vrah, došlo mi s hrozivou chladností. Zastavil jsem a bezradně pohlédl na své zakrvacené ruce.
"Jsem vrah," řekl jsem nahlas.
>>No a co?<< ozval se hlas. Docela jsem na něj zapomněl. To on, uvědomil jsem si. On mě přinutil zabít tu dívku. Začal jsem být rozčilený. Jestliže mě dokázal donutit k vraždě, co všechno ještě mohu provést?
"Kdo jsi?" položil jsem znovu, důrazně, tu otázku, kterou hlas předtím přešel.
>>Jsem služebník svého Pána,<< řekl slavnostně. >>A jsem i tebou,<< dodal. >>Ty a já jsme jedno tělo.<< Začal se smát.
"Co to mělo znamenat? Proč jsi mě donutil to udělat?"
>>Hlupáku,<< najednou byl jeho hlas chladný. >>Nepochopil jsi, že do tebe na okamžik vstoupil Pán?<< pokračoval stejně ledově. >>Až budeš připraven, zůstane v tobě napořád, ale zatím jsi pro něj příliš těsný, příliš křehký. Abys zesílil je potřeba krve.<<
Stál jsem a přemýšlel o tom.
"Když nejsi Ďábel, kdo tedy jsi?" zeptal jsem se nakonec.
>>Jsem jeden z jeho nejlepších démonů.<< Přehnanou skromností démon rozhodně netrpěl. >>Pán mi dovolil dočasně užívat tělo, které jsem pro něj získal,<< tón jeho hlasu se změnil. Zněla v něm vděčnost. >>Něco takového se už dlouho nestalo. Málokdo dnes provádí rituály. Každý člověk, kterého získáme,

je proto vzácný. Až přijde čas, Pán mě pošle zpět, ale do té doby mohu používat tvé tělo.<<
"Něco takového ti nikdy nedovolím," řekl jsem a pevně se rozhodl, že mu ukážu, že svému tělu ještě pořád vládnu já. Obrátil jsem se a vydal se zpět k centru města.
>>Jsi opravdu hlupák,<< řekl hlas rezignovaně. >>Rituál je dokončen a zpečetěn krví. Oběť sice nebyla neviná, ale sexuální akt doplnil chybějící energii.<<
"Co máš pořád s tou krví?" zeptal jsem se, abych odpoutal démonovu pozornost.
>>Krev je důležitá ne proto, že je to krev,<< bylo slyšet, že rád poučuje, >>ale proto, že lidé věří tomu, že má nějaký zvláštní význam. Pro upíry není rozdíl mezi zvířecí a lidskou krví, ale ti mají svá hmotná těla. My jsme bytosti založené na víře. Jen mimořádná víra v to, co děláš může přivést Pána, nebo někoho z jeho služebníků na svět. A zvířata žádnou víru nemají. Proto lidská.<<
Poučoval mě ještě chvíli. Vysvětloval, že nejkvalitnější je krev dospělých pannen, protože i ony samy jí přikládají zvláštní vlastnosti. Naopak neměl valné mínění o krvi neviňátek.
Zatímco mluvil, dorazili jsme na místo. Zarazilo mě to. Uvědomil jsem si, že jsem poprvé nepřemýšlel o sobě, ale o nás. Možná trpím schizofrenií, napadlo mě. Ale je možné, aby se schizofrenikovy dvě já bavily mezi sebou? O psychiatrii jsem nevěděl skoro nic, ale nezdálo se mi to možné. Nebo snad hledám omluvu proto co jsem udělal? Zabil jsem, protože jsem toužil zabíjet a teď se snažím smýt ze sebe vinu a hledám někoho na koho bych ji svalil? Možná měl ten psychiatr pravdu. Možná je opravdu za tím vším sex. Zastavil jsem a přemýšlel, co v mém dětství by mě mohlo přivést k takovémuto druhu zabíjení.
>>Myslíš, že to na mě bude mít vliv?<< zeptal se démon. Pohlédl jsem na kostel.
"Možná," řekl jsem.
>>Mýlíš se. Už jsem ti řekl, že je potřeba víry. Velmi silné, mimořádné víry. Ten kostel sice byl postaven dávno a byla do něj vložena téměř všechna víra, kterou ti lidé ze sebe dokázali dostat, ale za ta léta co tu stojí je z něj všechna pryč. Odnesli ji všichni ti, kdo sem chodili hledat omluvy pro své hříchy. Postupně ten kostel vysáli. A kněží. Ti víru z kostelů přímo vyhánějí. Dnes, stejně jako dříve, jsou hamižní, myslí jen na svůj prospěch. A skoro žádný z těch, co tu sloužili mši za posledních sto let, v sobě neměl víc víry než krabička sardinek.<<
"Možná," zopakoval jsem a vydal se po schodech nahoru.
>>Ani ty v sobě nemáš víru,<< démon teď mluvil rychle a nervózně. >>Tvé vědomí si myslí, že nechceš sloužit Pánu, ale podvědomí ví přesně kde je tvé místo.<<
Poslední slova už ječel. Čelo se mi orosilo potem a každý další krok pro mě byl opravdovým utrpením. Třásl jsem se, v ústech sucho, žaludek stažený. V uších se mi sléval démonův jekot a hučení krve. Další krok. Srdce mi bilo na poplach. Zastavil jsem se a snažil se zbavit kruhů, které se mi dělaly před očima.
>>Nedokážeš to,<< řval démon, jako by přesvědčoval sám sebe.
Natruc jemu, jsem se rozhodl udělat další krok. Přemohl jsem tíhu v pravé noze a zvedl ji. Slyšel jsem zadunění, když dopadla. Zatřáslo to mnou a z kamene pod mou nohou se zakouřilo. Byl jsem na vrholu schodiště. Přede mnou se tyčily zčernalé dřevěné dveře. Ještě jeden, přemlouval jsem se, i když jsem byl téměř v bezvědomí.
>>Nééé...<< pištělo mi v uších. >>Nééé!!!<<
Cítil jsem tlak, který působil proti mé vůli, ale překonal jsem ho a posunul nohu k dalšímu kroku. Syčení kamene teď bylo zřetelné. Dlaždice, na které jsem stál byla rozpálená do žluta. Nechápal jsem, jak to vydrží podrážky mých bot. Zamyslel jsem se nad tím a to byl konec.
Dlaždice explodovala. Do břicha mě cosi strašlivou silou udeřilo. Vznesl jsem se do vzduchu a letěl nejméně deset metrů. Dopadl jsem na asfaltovou vozovku před kostelem.
Celou budovu oblétěl modrý výboj energie.

* * *

Jak jsem se dostal domů nevím. Z mrákot jsem se probral v posteli. Oblečení leželo rozházené na podlaze. Tváře mě kousaly neoholenými vousy, v ústech jsem měl sucho a cítil jsem nutkavou potřebu navštívit toaletu.
Když jsem se postavil, zabolelo mě celé tělo. Hlava se mi zatočila a musel jsem se rychle předklonit abych ten pocit zahnal.
>>Něco takového, už nikdy nedělej,<< řekl hlas. Byl víc než rozzlobený. Znělo to přímo zlověstně.

>>Nikdy, rozumíš? Nebo ti ukážu, co všechno s tebou mohu dělat.<<
Pěst mi prudce vyletěla vzhůru a udeřila mě zespoda do brady. Zuby cvakly. Tato demostrace síly mi dokonale stačila.
Vydal jsem se do koupelny.

* * *

Byly dvě hodiny odpoledne, ale byl jsem naprosto vyčerpaný. Změny, které se semnou děly se blížily ke svému konci. Obličej, kterému bych dříve řekl můj obličej, se změnil k nepoznání. Známí mě zdravili jako cizí osobu a já je raději přestal oslovovat.
Démon mě hnal za dalšími a dalšími oběťmi. Každý týden dvě. Noviny byly plné zpráv o tajemném nočním přízraku, který zabíjí tuláky a prostituky. Doby, kdy ve mě sídlil Pán, byly stále delší a delší. Byly to podivné extatické stavy, během nichž se ve mě mísila bolest s rozkoší a strach s pocitem uspokojení.
V zaměstnání jsem působil, hlavně díky démonovým zásahům, jako dynamický třicátník. Chodil jsem na večírky, seznamoval se s místní smetánkou. Vliv mé osoby byl stále větší. Ale nebyl jsem to já, kdo vyprávěl bonmoty. Nebyl jsem to já, kdo se miloval s dcerami průmyslový magnátů a manželkami politiků. Byl jsem u toho, mé tělo se všech těch věcí účastnilo, ale má vůle v tom nebyla žádná.
Dobelhal jsem se k masivní železné bráně sanatoria a stiskl tlačítko zvonku. Ztěžka jsem dosedl na zem a zavřel oči. Po fiasku s kostelem jsem upadl do letargie. Nechal jsem démona aby ovládal mé tělo a nebránil se tomu. Avšak hrůzy, kterých jsem se ponocích účastnil, na mě doléhaly víc, než bych čekal. Jestli jsem někdy měl rád krvavé akční filmy, teď jsem je nenáviděl. Jakýkoliv pohled na krev, nebo na syrové maso, ve mně vyvolával pocity, které by za normálních okolností vedly ke zvracení.
Svůj malý převrat jsem připravoval více než týden. Démon říkal, že ze vším je víra. Přemýšlel jsem o tom. Pokud je víra schopná udržet ho při životě, musí být schopná jej i zničit. Kde však vzít víru k tomu, abych jej přemohl? Snad bych se na chvíli dokázal ovládnout, ale první spánek by mě vrátil zpět. Zdálo se, že neexistuje řešení. Nakonec jsem ale, při listování novinami, na něco přišel.
K vratům došel zřízenec. Stopadesátikilové chlapisko se na mě podívalo.
"Potřebuji pomoc," zaskuhral jsem.
Nedůvěřivě si mě prohlížel.
"Prosím," kňučel jsem.
Klíč zarachotil v zámku. Sotva otevřel, vrhl jsem se po něm a nakopnul jej do rozkroku. Zlomil se pase a obličejem naletěl přímo na mé koleno. Uchopil jsem ho za límec bílého trika a zvedl deset centimetrů nad zem. To byla další z věcí, která se na mě změnila. Ta neuvěřitelná síla.
Můj útok zřízencem očividně otřásl. Zřejmě nebyl zvyklý dostávat rány. Spíš je rozdávat.
Zatřásl jsem jím.
"Kde je nějaký doktor?" zasyčel jsem na něj.
Něco zamumlal a ukázal rukou na muže v bílém plášti, který se k nám blížil. Upustil jsem tu horu masa a rozběhl se směrem k lékaři.
"Co to má -"
Víc toho neřekl. Jedinou ranou jsem mu přerazil nos. Ohlédl jsem se. Vpořádku, zřízenec se už trochu vzpamatoval a vysílačkou přivolával posily. Pro jistotu jsem doktora klečícího na zemi nakopnul do ledvin.
Pak se ke mně přihnalo snad pět mužů, kteří mě rychle zneškodnili. Vůbec jsem se nebránil.

* * *

Svěrací kazajka nepříjemně škrtila.
"Ale, pane doktore," říkal právě démon holohlavému lékaři sedícímu naproti, "já opravdu nevím jak vám to vysvětlit. Nevím co mě to najednou popadlo, ale velmi se omlouvám a zaručuji se vám, že už se to nestane."
>>Tohle si spolu ještě vyřídíme,<< procedil ke mně.
Věděl jsem, že trik, kterým jsem démona odstranil poprvé už nebude možné použít, připravil jsem si však ještě jeden. Přestal jsem vnímat jeho vysvětlování a soustředil se. Začal jsem od prstů na nohou. Umrtvoval jsem je článek za článkem. Soustředil jsem svou mysl, aby stáhla cévy, aby bylo prokrvení co nejmenší. Když se mi podařilo zmrtvit chodilo, postupoval jsem rychleji. Když jsem byl v polovině lýtek,

démon si toho všiml a začal se mnou soupeřit. Snažil se o opak toho, co jsem už chvíli dělal já. Naše tělo se zazmítalo. Doktor zpozorněl a otočil se k sestře, stojící za ním, aby podala sedativa.
Musel jsem si pospíšit. Démon věnoval celou svou pozornost uvolňování. Já ovšem nikoliv. Nechal jsem démona aby se soustředil na nohy a rychle jsem zkoncentroval síly. Pochopil oč se snažím, ale byl jsem rychlejší. Podařilo se mi jej vystrnadit z vlády nad tělem.
Lékař mával injekční pistolí a s pomocí sestry se mi ji snažil přiložit ke krku.
"Ne," řekl jsem rychle. "Prosím vás, ne. Jestli mě uspíte už se nedokážu vrátit."
Sestra tázavě pohlédla na doktora. Zvedl ruku a pokynul jí aby odstoupila.
"Díky," řekl jsem ulehčeně. "Doktore," začal jsem se složitým vysvětlováním, "mám vážné problémy. Vy byste to asi klasifikoval jako schizofrenii, ale není to tak jednoduché. Musel jsem zmlátit toho zřízence a doktora, omlouvám se za to, ale jinak byste mě nesvázali a on by mě odvedl pryč."
"Kdo on?" zajímal se lékař.
"Je to trochu komplikované, ale stačí, když vám řeknu, že v tomto těle jsou dvě duše. Moje a démonova."
Doktor na mě hleděl se zaujetím.
"Znám způsob, kterým je možné mě vyléčit, ale potřebuji k tomu vaši pomoc."
"Co chcete?" zeptal se neutrálně.
"Před deseti dny jste přijali pacienta, který vyvraždil svou rodinu při exorcismu. Potřebuji, aby ze mě ten člověk vyhnal ďábla."
Doktor se zamračil.
"Vím, vím," řekl jsem než stačil protestovat. "Ale pokud ho to nenecháte udělat, budu až do smrti ďáblovým otrokem. Budeme oba v jednom těle, které bude ovládat on." Na okamžik jsem se zamyslel. "Pokud se mi nestane něco mnohem horšího."
"Podívejte, to je -" chtěl něco říct, ale nenechal jsem ho.
"Co kdybych vám řekl, že těch osm vražd prostitutek v posledních čtyřech týdnech, mám na svědomí já?"
Zůstal na mě hledět.
"Tedy on," opravil jsem se rychle.
"To myslíte vážně?" řekl doktor nedůvěřivě.
"První oběť měla roztržené hrdlo, to bylo v novinách. Co v nich už nebylo je, že byla i znásilněna. Udělejte si odběr spermatu, nebo co chcete, ale já ji zavraždil," zavrtěl jsem rozrušeně hlavou. Ta vzpomínka bolela víc než ostatní. Byla totiž první. Byla to událost, která rozhodla. Několikrát jsem o tom s démonem mluvil. Předtím jsem se ho mohl ještě poměrně snadno zbavit, ale krev té dívky nás spojila velmi pevným poutem. "Tedy ne já, ale on. Chtěl jsem jen vědět..." zakoktal jsem se. "Netušil jsem... nikdy jsem neměl..." hlas se mi zlomil a rozplakal jsem se. Démon využil ztráty mé pozornosti a opět se dostal k moci.
Pláč okamžitě ustal, jako by ani nikdy nebyl.
"Promiňte doktore," řekl vyrovnaně, "už je to pryč".
>>Zabiju tě,<< procedil. >>Už tě nepotřebuji. Dnes v noci tě zabiju.<<
Zachvátila mě panika. Začal jsem s ním zápasit. Tělo se zmítalo a svíjelo, ale to bylo všechno čeho jsem dosáhl.

* * *

Projel mnou nový osten bolesti. "Ve jménu Otce, Syna i Ducha Svatého," pokračoval samozvaný exorcista.
Přivedli ho ke mně až pozdě v noci. Zápasil jsem s démonem několik hodin. Cloumal jsem lůžkem, ke kterému jsem byl přivázán, kožené popruhy se mi zařezávaly do masa na zápěstích a kotnících. Nakonec se mi několik okamžiků podařilo tělo ovládnout.
"Doktore prosím," křičel jsem zoufale do noci. "On mě zabije! Prosím!" Někdo vběhl do cely kterou mi přidělili.
Démon mne znovu ovládl. Vyšlo z něj zařvání. Lidé v místnosti strnuli.
"Zabiju..."

(>>Zabiju...<<)
Bublavý hlas otřásal pokojem.
Zaslech jsem klapot podrážek.
Oči byly otevřené, ale nevnímal jsem co vidí.
Viděl jsem démona.
Nejprve malý stín v koutku oka. Pomalu se posouvá po stěně a zvětšuje se. Když je přímo nade mnou odráží se a padá do mého oka. Do mé hlavy. Do mé mysli.
Viděl jsem jej, aniž bych používal oči. Měl velké tělo pokryté černými štětinami. Přesto, že byl předkloněný, měl nejméně dva metry. Ruce, dlouhé jako by patřily gorile, se houpaly u kolenou. Z rozkroku mu trčel obrovský falus, obepnutý temně rudou žílou. Za zády mu švihala dlouhá oháňka zakončená srdcovitým ostnem. To vše bylo strašné, ale nebylo to nic, proti pohledu jeho očí. Rudá duhovka bez panenky zářila ze žlutého bělma. Byl to hypnotizující pohled. Cítil jsem, jak se v něm pomalu ztrácím, jak se propadám do rudých plamenů, které oči odrážely. Je-li toto služebník jaký asi musí být pán? Z tlamy démona, deformované zdola kly divočáka, shora pak tesáky tygra, odkapávaly provazce slin. Při dotyku se zemí vzplanuly. Hlava a celý trup se kývaly ze strany na stranu, jako by byl opilý.
Zrůda postoupila ke mně. Chtěl jsem utéct, ale zjistil jsem, že nemám kam. Natáhla po mě jednu svou chlupatou pazouru. Se slyšitelným cvaknutím z prstů vyskočily dlouhé drápy. V matném světle planoucích slin se ocelově leskly. Démon pazourou prudce máchl a rozťal vzduch přede mnou. Zasmál se, když viděl můj strach.
Postoupil o další krok a oběma rukama se rozpřáhl. Pak jimi prudce švihl před sebe. Projela mnou bolest. Jestliže absolutní rozkoš jsem zažil už dávno
- dávno, vždyť je to jen několik týdnů! -
pak absolutní bolest jsem poznal teď. Paráty mě páraly na kousky, trhaly ze mě dlouhé pruhy vzpomínek, emocí, pocitů. Cítil jsem jak ochabuji, jak nejsem schopen uvažovat. Soustředil jsem se jen na bolest, která prostupovala všemi mými částmi. Její vnímání bylo jediné, čeho jsem byl schopen.
>>Propadnul jsi peklu,<< zasípal démon. Čekal jsem, až mi zasadí poslední ránu.
"Ve jménu Otce, Syna i Ducha Svatého, poroučím ti, abys opustil toto tělo," prodralo se ke mně z uší.
Démon se napružil, jak by jej někdo přetáhl bičem a zaječel.
Exorcista věřil. Jestliže dokázal umučit vlastní ženu a tři děti, pak musel věřit. Doufal jsem jen, že jeho víra je silnější, než démonova.

* * *

Vymítání trvalo téměř deset hodin. Byly to ty nejhoší okamžiky mého života. Musel jsem trpět spolu s démonem, který se bránil všemi silami. Nahé tělo jsem měl zpocené, přesto mi byla neuvěřitelná zima. Oči mě pálily, všechny údy jsem měl napnuté k prasknutí. Byla to nekonečná agónie.
Nakonec, v posledním zoufalém pokusu, přivolal démon svého
- našeho -
Pána.
Z vyprávění vím, že na čistém dopoledním nebi se odnikud objevily mraky. Jejich temnotu podtrhovaly okraje zářící rudým světlem. Sbíraly se snad deset minut, ale nakonec nebe nad léčebnou zakryly jako pokličkа hrnec.
Exorcista si toho všiml a vyzval samotného Satana, aby změřili své síly. Jeho motlitby vycházely většinou z otčenáše, ale měly sílu celého jeho fanatismu.
Oblaky projelo několik rudých blesků. Pak na několik okamžiků zavládlo hrozivé ticho. Umlklo i exorcistovo neustálé odříkávání modlidby.
Pramen čisté energie, provázený ohlušujícím hromem, prorazil střechu budovy a dopadl přímo na exorcistu. Místo aby jej vypařil, se však jen neškodně svezl po modré záři, která vymítače obklopila a rozlil se po stěnách cely. Okna a dveře explodovaly, betonové zdi na několika místech popraskaly a na zem se snesla sprška suti ze zničeného stropu.
Modrý plamen vyšlehl z rozpažených exorcistových rukou a rozdělil se na dvě části. Jedna zamířila vzhůru k mrakům, druhá projela mým tělem. Zalil mě chladný žár, ucítil jsem radostný smutek, pocit

společného opuštění. Protikladné emoce a vjemy mě zaplavily a já upadl do bezvědomí.

* * *

Nějaký čas trvalo, než jsem se vyléčil z následků vymítání, ale v léčebně mě nechali i pak - se silnou agorafobií a paranoiou.

Jak řekl démon - všechno je to jen otázka víry. Exorcista byl psychopat a vrah, ale pro jeho víru to nic neznamenalo. Aby mohl soupeřit - úspěšně soupeřit - s ďáblem, musel věřit více než on. Musel být posedlejší než démon a svatější než anděl. Přesto, byl jen člověkem a nemohl vzdorovat síle, která jím prošla aniž by jej to nezničilo. Ještě než z něj vyšly poslední záblesky energie, rozpadlo se jeho tělo na prach.

Celý můj pokoj je polepen stránkami bible, kterou mi posvětil kněz, na každé stěně mám sedm křížů, umývám se ve svěcené vodě. Abych nezapoměl, že mám věřit. Aby mě nikdy nenapadlo, byť jen na okamžik, zapochybovat, že jsem očištěn, že mě ten psychopat osvobodil.

A přestože věřím, budím se občas v noci ze sna a mám pocit, že po zdech pokoje se prochází stín. Stín, který má gorilí ruce a oháňku. Stín, se zářícíma žluto-rudýma očima.

A slyšívám smích.

Ďábelský smích.

---

eBook Info

Title:

Otázka víry

Creator:

Jirí X. Brossmann

Date:

26.3.2001

Copyrights:

Palmknihy, www.palmknihy.cz 2000-2001

Language:

cs
